

Que no pari el ball de Sílvia Pérez Cruz

L'artista va presentar el seu darrer disc, 'Farsa (género imposible)', al Liceu el passat divendres | Sílvia Pérez Cruz es va acompanyar per a l'ocasió d'una banda de luxe, amb Marco Mezquida, Carlos Monfort, Bori Albero, Aleix Tobias i Publio Delgado | Al concert, que tancava el 'Retrat d'Artista' que el Voll Damm Barcelona Jazz Festival ha dedicat a la palafrugellenca, també hi van participar Chicuelo i Marcelo Mercadante

A principis d'octubre va veure la llum el darrer àlbum de **Sílvia Pérez Cruz**, *Farsa (género imposible)* (Universal Music, 2020), considerat el millor disc de cançó d'autor per votació popular als Premis Enderrock d'enguany. El treball es va endarrerir per culpa de la pandèmia, com també va passar amb la gran presentació que l'artista havia de fer a Barcelona amb tota la banda que havia reunit especialment per a l'ocasió: la **Farsa Circus Band**. Divendres finalment es va poder celebrar al Liceu -com l'última de la sèrie de quatre actuacions del *Retrat d'Artista* que el Voll Damm Barcelona Jazz Festival li ha dedicat enguany a la palafrugellenca-. Les expectatives eren, per tant, altes.

El públic es va desfer en aplaudiments quan els músics van aparèixer a l'escenari: **Sílvia Pérez Cruz** acompanyada per l'aclamat pianista **Marco Mezquida** -amb qui l'any passat també va treure el disc *Ma. Live in Tokyo* (Universal Music, 2020)-, el violinista **Carlos Monfort** -amb qui va gravar i girar amb el disc *Vestida de nit* (Universal Music, 2017)-, el contrabaixista **Bori Albero** -amb qui es van conèixer durant els seus estudis-, el percussionista **Aleix Tobias** -amb qui van coincidir ja fa més de 10 anys a **Xalupa**, i van enregistrar *Un sordo s'ho escoltava* (Temps

Record, 2010)-, i el guitarrista **Publio Delgado**, substituint al titular **Mario Mas**.

Tots ells anaven mudats amb un magnífic vestuari de Cecilia Molano que, lluny d'uniformar-los, respectava i accentuava la individualitat i genialitat de cadascun d'ells. I és que dalt l'escenari del Liceu es van reunir sis músics realment excepcionals. Però la seva màgia no rau només en la mestria amb què dominen els seus respectius instruments -i que van demostrar amb solos espectaculars-, sinó en la complicitat que comparteixen dalt l'escenari, en com s'admiren i escolten atentament, com es complementen, ballen i gaudeixen tocant plegats. Fins al punt que, a moments, com a espectador et senties una mena de *voyeur* d'una intimitat que ells vivien i a la qual et deixaven assistir.

Sílvia Pérez Cruz amb Marcelo Mercadante Foto: Jordi Calavera

Tot l'espectacle estava pensat al detall per fer-nos endinsar a tot el públic reunit al Liceu en l'univers i fantasia de *Farsa (género imposible)*. Des de les llums, que esdevenien part essencial del concert, de la mà d'Isa del Moral, fins a la *setlist* i les transicions. Vam poder sentir **Sílvia Pérez Cruz** tocant la guitarra i fent servir distorsions de la veu (a "Plumita", sense anar més lluny, que va obrir la vesprada) i gravant-se per fer-se a ella mateixa els cors. Però sobretot, vam assistir a un joc de contrastos que aconseguia combinar moments de fragilitat i delicadesa, quasi naïf (amb la musicació del poema de Sylvia Plath, "Fatherless", per exemple), amb una pura explosió d'energia i emoció. Un contrast que reflectia aquell que **Pérez Cruz** cercava amb el disc i darrere el mateix nom de *Farsa*: buscar la vulnerabilitat entre la força que sovint tots volem demostrar. "Mostrar i conviure amb la pròpia fragilitat és un tema que m'intriga molt", admetia l'artista en una entrevista que vam publicar el passat octubre, al número 309 d'ENDERROCK.

Al llarg del vespre va haver-hi molts moments estel·lars. Des de "Pare meu", que es va escolar d'entre *11 de novembre* (Universal Music, 2012) a la presentació de *Farsa*, fins a les dues veus que van formar **Pérez Cruz i Monfort** a "Mañana", passant per la concreció del "Circus" que

anomena la banda amb l'explosió de colors de "Tango de la Vía Láctea" (amb **Marcelo Mercadante** al bandoneó). Un dels moments més màgics, però, va ser sens dubte quan **Chicuelo** va aparèixer a l'escenari i va acompanyar amb la seva guitarra flamenca a **Pérez Cruz** cantant "Grito Pelao" i reconnectant amb els seus inicis a **Las Migas**. Un viatge a les arrels que es va allargar encara una cançó més, quan la palafrugellenca es va quedar sola, davant de l'escenari, amb **Aleix Tobias** per interpretar plegats "Intemperie". "Ensumo l'abril" -cançó que va compondre per a l'obra *Terra baixa* (Pau Miró, 2014), interpretada per Lluís Homar- també va brillar amb força enfundada en una nova versió, amb un inici de delicadesa i demostració de mestria de **Pérez Cruz** i **Mezquida**, i la força posterior de tota la banda unida.

Sílvia Pérez Cruz amb Chicuelo Foto: Jordi Calavera

La vetllada va acabar ben amunt, malgrat que més aviat del que els músics havien previst - quedaven just deu minuts per a les 22h, i això del toc de queda, encara establert, deixava poc marge per fer de més-. Adaptant-se i canviant els plans ràpidament, tota la banda es va agrupar davant l'escenari amb diversos instruments de percussió, per interpretar de manera brillant "Pena salada". El concert va acabar finalment amb un bis -encara no sol·licitat, però per tots volgut-, que amb energia i optimisme, esdevenia en el context tota una reivindicació: "Siga el baile".

Potser va ser la festa en què es va convertir dalt l'escenari "Siga el baile". Potser és que -sense haver-ho advertit en el disc- el repertori de *Farsa* és menys melancòlic que altres que li hem sentit a **Sílvia Pérez Cruz**, però el concert ens va deixar -m'atreiria a dir que a tot el Liceu- emocionalment ben amunt. No obstant això, la catarsi que sempre suposa veure **Pérez Cruz** seguia ben present. La palafrugellenca va demostrar com no necessita cançons d'alta intensitat per emocionar-nos a tots; i és que, per a la veu de **Pérez Cruz** sembla natural arribar-nos al moll de l'os.